

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravišтво je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“. Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Mihael Dimitrijevič Skobeljev.

Svojim očem skoraj nijsmo verovali, ko nam je telegram prinesel vest, da je umrl Skobeljev, da je 38 letni junak, ki je odlikoval se na več nego 70 bojiščih, razširjeval slavo slovanskega imena od hirkanskih puščav do starosivega Balkana, v najlepši dobi svojega življenja zapustil svet. On, ki je tisočkrat zrl smrti v blede obraz, kateremu je nevarnost bila veselje, bojno polje pa parket, on moral je izdihniti hrabro dušo v eredi svoje domovine, v mirnej postelji. „Krčevito in bolešno za Slovanstvo utripajoče srce“ prenehalo je biti, Skobeljeva nij več.

Ž njim pokopanih je mnogo iskrenih nad, kajti mnogo pričakovala je Rusija od izredne nadarjenosti, neupogljive energije in genialnosti tega moža, ki je bil najmlajši mej general, a imel je uže toliko vojno slavo in toliko zgodovino za seboj. Pa, da so umrljivi ostanki tega junaka uže v hladnem grobu, njegova ideja, njegovi uzori žive še dalje v narodu 100 milijonov broječem, njegov izrek, da so Nemci največji sovražniki Rusom, ohranil se bode kot živa oporoka mej njegovimi vojniki.

Brzjavna vest, da je umrl vsled srčnega mrtvouda, se v mnogih ruskih, osobito pa v francoskih listih ne smatra resnično. Slednji kar na ravnost zatrjujejo, da je bil Skobeljev otrovan. Vse možno, a tega nečemo razpravljati, ker se nam prav mogoče zdi, da je nikdar mirujočega vojskovodjo zadela naravna nagla smrt in ker hočemo čitateljem podati nekoliko črtic iz življenja tega liki meteor po vsem svetu zaslulega junaka.

Narodil se je Mihael Skobeljev 14. septembra 1843. l. Njegov oče je divizijski general v ruskej vojski. Mladi Skobeljev imel je s početka za odgojitelja nekega surovega Nemca, ki je baje mladega gojenca čestokrat tepel. Ko je Skobeljev nekega dne odgojitelju dal zaušnico, poslali so 12 letnega

dečka v Pariz v zavod Girardet-ov, kjer se je izsolal. Pozneje obiskoval je vseučilišče v Petrogradu, in ko se je slednje zatvorilo zaradi nemirov, vstopil je v „gardo“, udeležil se bojev proti vstašem v Poljskej, odlikovaje se vsikdar in povsod z nenavadno hrabrostjo in predrznostjo. Leta 1862 postal je častnik, l. 1871 pa ga nahajamo uže pri „generalnem štabu“. Poslali so ga, da od Krasnovodskega na vzhodnjem bregu Hvalinskega (kaspiškega) jezera naprej, preišče ta obala in hirkansko puščavo. To so bile priprave za boj proti Kivi. Skobeljev je s svojo marljivostjo in vztrajnostjo to nalogo izvršil izvrstno, odkril je nova pota in mnoge do tedaj neznanne zelenice (oaze) in tako veliko koristil generalnemu štabu.

Skoraj vse, kar se ve o tamošnjih pustinjah, pripisovati se mora temu neustrašljivemu junaku. V kratko potem nastalej vojni bil je uže polkovnik in prodril je do glavnega mesta kana Mehemet-Rehima. Na čelu svojih vojakov prišel je prvi v trdnjavo in za to junaštvo dobil red sv. Jurija. L. 1875. zadušil je vstanek v Kokandu, kmalu potem Rusiji prisvojil Ferganah, raj srednje Azije, in prepodil pretendenta Abdurahmana in Pulada. Vsled tega čina dobil je generalske epaulette in častno sabljo z dijamanti. Imenovali so ga namestnikom privojevanega ozemlja, a to prizadejalo mu je mnogo neprilik, kajti on znal je bojevati, zemlje pridobljivati, a uprava, vladanje nove zemlje, to nij bilo zanj. Radosten vzprijel je tedaj 29. marcija 1877 ukaz, naj se vrne v Evropo, ker je prideljen vojski velikega kneza Nikolaja. Kmalu bil je mladi, stoprav 32 let stari generalmajor pri donavskej vojski in kmalu je vzbujal pozornost vse omikane Evrope po svojih drzovitih dejanjih.

Pred prehodom čez Donavo mej Zimnico in Svištovim izdal je veliki knez Nikolaj poziv, naj se oglašé prostovoljci, ki bi si upali v nočnej tmini preko silne reke, da ogledajo bregove na turškej

strani, turška utrjevanja in razne vojne priprave. Ker je bilo to jako nevarno podjetje in je pretila smrt v valovih Donave in od turških bajonetov in krogelj, oglasilo se je samo 10 vojakov, mej njimi tudi poveljnik kozaske brigade, naš Skobeljev. Na čelu drzovite deseterice pognal se je v Donavo, prišel srečno onkraj mogočne reke, in nazaj in svrha te nočne ekspedicije bila je dosežena, kajti osvedočili so se, da Turki nijmajo nikakih utrjenj prirejenih, in v par dneh je bil velik del ruske vojske na bolgarskih tleh.

Od tega časa pričela se je vojna slava Skobeljeva. Pri priliki njegovih govorov v Petrogradu, v Parizu in Varšavi, ki so vznemeli veliko hrupa, razpravljalo se je po vseh časopisih o vojniških zmoglostih pokojnega in sicer pro et contra. Najbolj menda ustrežamo objektivnosti, ako navejamo, kar je pisala o njem „Kölnische Zeitung“. Ta list pravi:

(Dalje prih.)

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 11. julija.

Iz zanesljivih virov se poroča, da Nj. veličanstvo presvetli naš cesar obišče laškega kralja začetkom prihodnjega meseca in se za to uže delajo priprave. Najbrže podal se bode poleg cesarice v Italijo koj po tem, ko si ogleda tržaško razstavo, o katerej priliki bode stanoval v Miramare. Snideta pa se vladarja v Florenci, a ne v Turinu, kakor se je mislilo poprej. Pozneje pa obišče nemški cesar našega monarha v Ištu.

Najnovejša določba ministra Conrada za vseučilišče v Pragi, katere omenili smo v včerajšnjem listu, glasi se v glavnih točkah tako-le: 1. Komisija za juridične državne izpite ima ostati jednotna tudi odslej, ko se predava v jeziku českem. 2. Vsacemu kandidatu je na voljo dano, napraviti izpit ali samo v nemškem ali pa v nemškem in českem jeziku, ne glede na to, na katerej univerzi je poslušal predavanja. 3. Kdor se

LISTEK.

Josip Mašek.

Prijatelju v spomin.

(Dalje in konec.)

Kako da se mu je godilo, kaj je vsega skusil: tega nečem popisovati, posebno zaradi tega ne, ker ne morem govoriti kot priča. Toliko pa vem, da v tem času nij občeval mnogo s svojimi tovariši. Hodil je sam svoja pota, ogledaval si življenje na vseh straneh in vseh stopinjah. Skusil je mnogo, pre-mnogo, da malokdo toliko! Vsaj mu pa tudi baje nobene duri nijso bile prenzike, nobene previsoke, da so le vodile v življenje, katero poznati je hotel do dna. V tem dal bi se primerjati bučeli — „od rože do rože vesel“ — da pa nij povsodi pil iz cveta le med, kot bučela, kdo more za to? Na tem popotovanji doživel je mnogo kaj šaljivih prizorov, katere je po tem opisaval svojim tovarišem. Imel jih je navadno na univerzi vsak dan cel trop krog sebe in tu razkladal z lastno si živahnostjo, kaj da

je vse doživel prej ta dan. Glasbena umetnost, ta zvalila ga je posebno, kamor je bilo; nekoč pridružil se je celo „volksängerjem“ ter jim igral na klavirji, ali odpovedal se jim je čez par dnij, ker poskusil je — in to je bilo zanj dovolj. Ob nedeljah in praznikih obletal je navadno vse cerkve dunajske po vrsti, da je poslušal petje in glasbo. Sam pa se je tudi na Dunaji odlikoval s svojo spretnostjo na klavirji in goslih o mnogoterih prilikah. Posebno veselje imel je zlasti do gledališča, če je le mogel, šel je v to ali ono — in v resnici! ta njegova nepokojena želja peljala ga je tudi v prezgodnji grob v gorečem gledališči „na Ringu“.

— Oh, da je umrl v cvetu svojih grehov! — tako je klical bridko Hamlet, spomnivši se, da je nepričakovana, silna smrt zadela njegovega očeta, ki se tedaj pred svojim odhodom s sveta nij mogel niti najmanj pripraviti za važen korak, s katerim se prestopa prag mej časom in večnostjo. Tako bi morebiti utegnil tudi kdo zaklicati, ki je deloma Mašeka po njegovem vnajem življenji poznal. Ali vtolajimo se tudi v tej skrbi. Kdo je tako lehkomišljen, da bi se mu nikoli ne vrnilo vprašanje: kaj

bi bilo, ako bi v kratkem umrl, — kaj bode z mano? In ako ne odbija takega vprašanja, tako važnega kar na kratko, začne se mu pač svitati pred očmi, da bi dobro bilo, tudi za tak slučaj vpokojiti si strah in grozo. Nekako sluteč — kar se sicer v življenji večkrat primeri — nevarnost, ki mu bode vpihnila mlado življenje, je iskal koncem zadnjih svojih počitnic miru srčnega v spovedi na Brezjah. Tovarišem njegovim se utegne to čudno zdeti, in marsikomu je to neverjetno o — visokošolcu — 19. veka. In vender je tako. Kdor hoče o tem le dvomiti, mora na laž staviti sestro njegovo, ki je pisala kmalu po njegovej smrti nekemu prijatelju ranjkega, ko nij hotel on, — kakor tudi jaz ne, verjeti tega, tako le: „Zagotovim Vam pa resničnost, da Vam nij treba dvomiti“. Pripoveduje, da je opravil dolgo spoved in prejel sv. obhajilo. . . . Dalje: „Videla sem ga z lastnimi očmi, da je še tisto jutro, ko se je čez dan na daljno pot podal na Dunaj, obiskal Mater Božjo na Brezjah. Verjemite, gospod, in ne dvomite mi. . . .“

„Wer immer strebend sich bemüht, den können wir erlösen“, — govore angelji, peljaje rešenega

da izprašati v nemškem in českim jeziku, odgovarjati mora iz jednega predmeta v nemškem jeziku. 4. Ako se pokaže, da kandidat nij zadostno učen nemščine, mora se dati iz dotičnega predmeta izprašati z nova v določenem obroku, ako ne, po tem njegov državni izpit nijma pravne moči. 5. Doktorat je samo tedaj pravno veljaven, ako se vsak rigoroz dostane tudi najmenj iz jednega predmeta v nemškem jeziku. „Načelnikom komisije za državni izpit se nalaga dolžnost, da izpolnjujejo navedene zapovedi natančno ter posebno skrb za to, da se noben kandidat ne potrdi pri državnem izpitu, kateri nij dokazal, da je popolnem učen nemškega jezika.“ — Če se ta naredba premisli v vseh naslednjih in poslednjih, potem se nij čuditi, da je razburila vse domorodne česke duhove. Da je Nemec s svojim jezikom pri nas še vedno privilegiran — to je politična istina, ki sije iz te naredbe Conradove.

Vnanje države.

Knez črnogorski sili ter priganja Porto, da bi se brzo rešilo vprašanje glede meje.

Najnovejša poročila o egiptovski krizi pripovedujejo, da sultan nij čakal vzajemnega pisma od konference, temveč razposlal je z nova okrožnico, s katero se brani pristopiti v konferenco. To je uže četrti pot, da je Abdul Hamid odbil vabilo na konferenco. To sultanovo obnašanje vidi se čudno posebno zdaj, ko mu izročajo evropski zastopniki poziv k posredovanju v Egiptu, katerega gotovo ne bo sprejel. — Sploh pa je zadnji čas ta stvar nehala biti zgolj diplomatska, iz Carigrada obrnili so se pogledi v luko Aleksandrije, kjer utegne zavreti vsak hip. Pristanišče oborožuje se namreč še zmerom, če prav to taji egiptovska vlada; angleški admiral Seymour se nij dal oslepiti po zadnjih obljubah, zato je še jedenkrat zahteval v nedeljo, naj se utrjevanje preneha, drugače da začne bombardirati v 24 urah. Denes morda uže govore kanoni. Ker se pripravljata taka nevihta, odhajajo zadnji tujci iz Kajire in Aleksandrije, da si ohranijo življenje. Avstrijsko-ogerski konzulat v Kajiri je zaprt.

V Dublinu nabili so pet sto plakatov, ki obljubujejo tistemu, ki bi izpazil morilce Cavendisha in Burkeja, 20.000 funtov šterlingov nagrade.

V spodnje angleške zbornice je 7. dne t. m. svetoval je Gladstone v imenu svoje vlade, polajšati irski posilni zakon z določbo, da se smejo poslopja preiskavati le po dnevi, po noči pa le tedaj, če bi se zasiedovala kaka skrivna zarota. Ta vladin predlog pa je ostal v manjšini za 13 glasov, da si ravno je bil Gladstone poprej opomnil, da je ta nasvet v najtesnejši zvezi s kabinetnim vprašanjem. Da je padel ta njegov predlog, s tem dobila je Gladstonova vlada nezaupnico, a vender nij dozdej poročila, da bi bila odstopila vlada v resnici. Gladstonovi neprijatelji, katerim se je predlog njegov zdel preliberan, se sicer vesele te nezaupnice, vender pa ga ne silijo odstopiti, ker nihče bi rad ne vodil Anglije zdaj, ko je zamotana v zasakano egiptovsko vprašanje.

Dopisi.

Z Notranjskega 10. julija. [Izv. dop.] (Oj, v nedeljo v Borovnico!) Pred malo tedni proslavila se je prerोजना Vrhnika s prelepo narodno veselico na prid „Narodnemu Domu“; v

nedeljo 16. t. m. sledi jej sosedinja nje, vrla Borovnica. Za domoljuba, ki opazuje pravo narodno gibanje mej ljudstvom našim, je ta kraj pravi uzor. Da bi slednje naše slovensko selo pripravili na takšno stopnjo slovenske zavesti in narodnega ponosa, potem smo na konji, potem se nam nij bati, če plane na nas kakšen nemšk ali vlašk Atila. Tukaj v Borovnici nij nič umetnega, prisiljenega, nego vse je pravi „cvenk“ in krepko jedro, od težaka do imovitega posestnika. In ti naši ljudje praznujejo prihodnjo nedeljo naroden praznik v korist „Narodnemu Domu“. Kar je bolj „petičnih“ narodnjakov v Notranjskeji in drugih zavednih, spodobi se jim, da odlikujejo in spoštujejo takšno narodno početje in da s tem vzgledno probujamo druge mlačne in nevedne. Zatorej na noge in v nedeljo v prijazno Borovnico!

Z Notranjskega 9. julija. [Izv. dop.] (Pri čem da smo?) Priprave naše za slavnost v Postojni dne 3. sept. in za drugo, vrše se povoljno in srečno. Od 120 znanih rodoljubov, katere smo prosili za širši odbor, odbila je to mesto samo petorica, opravičujevaje se s tehtnimi razlogi. In to je gotovo lepo znamenje za naše delovanje sploh.

Ostalim rodoljubnim gospodom na daleč okolo bode zdaj naloga, da pouče svoje bližnje in da jih organizirajo za udeležitev. Ko prejmo pozneje prilično število lozov za loterijo, treba bode po moči te spečati mej svet. In s tem daje se prilika slednjemu po razmerah storiti domovinsko svojo dolžnost za „Narodni Dom“.

Prav bi bilo, da bi ob enem uže zdaj ti narodnjaci studirali kraj za „bralna društva za priprosto ljudstvo“, da bi jim bilo popolnem znano stališče, ko se ta stvar začne v resnici snovati.

Včeraj napravil se je imenik darovanih dobitkov. Tudi tukaj pokazalo se je veliko zaupanje in splošno zanimanje, kajti bode jih vkup sto. In mej temi so mnogi dragi in lepi, v obče pa vsi jako izbrani in primerni. Na čelu jim je lepa telica, dalje so tu: dragocen tepih, kmetijski stroji, gospodarska orodja, pohištva, knjige, kozel, janci in dr.

Tudi za posojilnico se marljivo dela in skrbi. Razen gg. Obreze, Gruntarja, Dolenca R. je mnogo pri tem koristil s svojo skušnjo in zrelim svetom g. c. kr. okrajni glavar Globočnik, kateri je vselej in povsod mej prvimi, kadar gre za blagost narodovo in pravico revnim in zatiranim.

Tako pričakujemo od vrlega direktorija in družih najboljšega vspeha!

Na konci tega kratkega poročila naj povem še, da je čvrsti ljubljanski „Sokol“ prevzel skrb za tretjo točko našega programa 3. sept. za narodno veselico na planem.

In prav na konci naj potolažim naše dobro-misleče (?) pa skrbne in nepoklicane pokrovitelje, da je pri vsem našem podjetji popolnem izključeno vsakeršno politično rovanje ali sploh nepotrebne in

ničkoristne demonstracije. Tako smo jednoglasno pri prvem in pri vsakem shodu terjali in poudarjali.

Iz Metlike 10. julija. [Izv. dop.] (Koncert na čast ss. Cirilu in Metodu) je bil sijajen. Vsaka točka programa je bila pohvaljena, posebno so se odlikovali zbori Zorini. Gospodičina Prikrilova pela je divno, take umetnice Metlike še slišala nij. Odnosla je krasne spomine, ali najlepši ostal je v Metliki, hrani jej ga hvaležna čitalnica. Gostov imeli smo iz Zagreba, Karlovca, Jaske, Novega Mesta, Črnomlja, Semiča in iz bližnjih okolice. Bilo je tesno in vroče. Po koncertu vrstile šo se v restavraciji zdravice se vé poleg navade stare, in še le zora je Zoro odpeljala. Pozdravov dobili smo pismenih in brzozavnih, jednega izpod kršnega Velebita.

Iz Ptujja 9. julija. [Izv. dop.] Nek učitelj dobil je od nemškega društva „st. Volksbildungsverein“ s sedežem v Gradci list, v katerem bila je izražena uljudna prošnja prevzeti poverjenišvo za agitacije v Halozah s pristavkom, da je bil v ta imenitni posel za nemčursko reč in sicer po dru. A. Miheliči priporočan. Jako ga je mikalo poizvedeti priporočevalca, ki mu je k tej časti pripomogel. Zato pošlje, ker je mislil, da mu je ptujski dobro znani g. dr. Mihelič to srečo poklonil, poslano njemu v roke. Čez tri dni dobi od dr. Miheliča iz Ptujja to le pismo: Sie haben ein für den steierm. Volksbildungsverein bestimmtes Schreiben an mich adressiert. Da es nicht mir gehört, habe ich es nach Graz weiter gesendet. Ihr Irrtum wurde wahrscheinlich dadurch hervorgerufen, dass der Herr Obmann des obigen Vereines, dr. Anton Mihelič, Advocat in Graz, die an Sie gerichtete Zuschrift unterfertigt hat. So wie Sie in dieser Beziehung im Irrtume waren, hat man im Volksbildungsvereine in Graz sich offenbar geirrt, indem man von einem untersteierischen Lehrer Unterstützung für Kultur und Bildungszwecke erwartet hat. Ich bin mit gebührender Wertschätzung Ihr ganz ergebener Dr. Mihelič.

To je zares grozna obsodba za spodnje-štirske učitelje! Ne samo Nemci, ampak tudi mi Slovenci imamo moževe, ki so zmožni učiti nas kulture in izobraženosti, nam ugajajoče ter nas podpirati s krepko duševno hrano toliko, da ne bomo hodili je prosit nemčurskih kulturonoscev v Ptuj, a la dr. Mihelič. Če torej si mi mej seboj lahko pomagamo in smo tudi zmožni, zavedni, spametovani uže toliko, da se ne damo več od krivih prerokov za nos pripenjati in kakor kocasti medvedje hočeš — nočeš — moraš vlačiti po potih, kateri jim ugajajo: varalo se je imenovano nemško društvo v resnici jako, če pošilja mej slovenske učitelje v spodnjem Štirkem take nastavnice. Pomagaj si sam, pomaga ti Bog, a ne dr. Mihelič! jelo se je glasiti mej nami, kar si naj nemčurji, naj si bodo ptujski, ali kateri uže koli, dobro zapomnijo, da

Fausta proti nebu, in kaj tacega bi smel tudi o Mašek reči. Upati smemo, da takemu, ki nij iz hudobne volje hodil po krivih potih, prisije v zadnjem trenutku luč od zgoraj, da mu višja moč vzbudi bridek kes nad vsemi pregreškami, in da se mu vname hrepenenje, ko je tukaj vse izgubljeno, po tem, kar nij še izgubljeno — po sreči tamošnjem, katero pridobi popolno kesanje. Vsaj je tisto hrepenenje po nadzemskeji sreči vedno gojil:

„Kadar v tugepolnih prsih	Od njih čarovnega bleska
Srce mi nemirno bije,	Žarek mi v srce prisije,
Kar so venci vsi zveneli,	Svobodneje duša diha,
Kolikor jih sreča vije:	Nada zopet v srci klije
S solznimi očmi pogledam	In oko hvaležno gleda
Gori k zvezdam.	Gori k zvezdam.

Kadar bom življenja truden
V tistem, hladnem grobu spaval,
Bo na lahnih perutnicah
Angelj iz nebes priplaval,
Da ponese me k Očetu
Gori k zvezdam!“

Tako si se toležil sam, dragi prijatelj, in zakaj, da bi se tvoja želja ne bila izpolnila? —

Tako počivaj zdaj, mili prijatelj! Bodi ti zemljica lahka v tujini in naj ne teži tebe zgodnji grob.

Svojega namena dosegel nijsi; ali spomin tvoj pri prijateljih vender-le ne bo minul, ampak bode še le ž njimi zamrl. Ali te smemo soditi, prijatelj? Sodil te je uže Vsegavedni in sodba ta je neizpremenljiva; in ako tudi jaz izrečem kratko sodbo o tebi, zdaj, ko sem pregledal celo pot tvojega življenja, nečem soditi ravno tebe, marveč podobo zdanje mladine.

Mašek je imel v velikej meri vse prednosti zdanje mladine. Ali, kakor sem uže rekel, velika nadarjenost je mlademu človeku prav mnogokrat v pogubo. Moj prijatelj zdi se mi, kakor mlad konjič, ki se zaradi svoje moči prezgodaj upeha. Potreboval bi bil krepkega vodnika, ki mu bi bil prijazno ali vender krepko kazal primerno pot. Nezgoda pa je hotela, da je bil sam sebi prepuščen, da se je sam likal in zaradi tega tudi premnogokrat zašel. Ravno tako je tudi z mladino denašnjega časa. Denašnje šole vlivajo mladini vsakovrstne znanosti v glavo; ali kar je najmenitnejše, namreč mladino voditi in vtrjevati njen značaj*), tega denašnje šole ne znajo. Duh denašnjega časa se je v tem oziru v Mašek lastno razodeval. Ravno ta duh je bil uzrok

*) O, da bi spoznali vzgojevalci zdanji to svojo nalogo! —

njegovih napak. Pravi vzgojevalec bi bil iz njega ustvaril nenavadnega učenjaka, nadarjenega, dobrega pisatelja, izvrstnega muzika, izvrstnega državljana, krepko podporo cerkvi in srečnega človeka. Duh zdanjega časa je bil kriv, da je on nastopil tisto pot, katero sem prej v kratkih potezah načrtal. Ali je bila prava ta pot? Kdo more spregledati neizvedljive sklepe Gospodove; ali ne morem si izbiti misli iz glave, da ta pot, katero si je izvolil v življenje, nij bila prava. Res, kdor ga je poznal v zadnjih gimnazijskih razredih, bi bil težko rekel, da je za duhovnika. Ali nihče ne more reči, da ono, kar mu je jemalo sposobnost za duhovnika, je bila njegova bolja stran. Nikakor ne rečem, da bi bil moral si ravno ta stan izvoliti; ali tudi za vsak drug stan je bila priprava njegova napačna, zopet pa zaradi tega napačna, ker se je on pripravljaval sam, brez krepkega vodnika. Sodila je usoda in, ali smem reči? — pot njegovo, pripravo njegovo je obsodila. Zato se mi zdi, kakor da bi on glasno govoril iz groba: pomilujte me! Res vreden si pomilovanja, blaga duša; vredni so tvoji darovi, katere si prejel od Stvarnika, da jih povzdiguje: ali glavnega tvojega načela o življenji ne moremo vzprejeti, ne

nas ne bodo več nadlegovali z usiljevanjem njihove blažene kulture in izobraženosti.

„Sokol“ v Litiji in Šmartnem.

Izlet, koji je društvo „Sokol“ pretečeno nedeljo napravilo v Litijo in Šmartno, izvršil se je vrlo dobro ter bode gotovo vsem udeleževalcem ostal dolgo časa v spominu. „Sokol“ došel je ob sedmih zjutraj v Litijo. Na mostu pričakovala je društvo velika množica pod lepim slavalokom, na katerem so se čitali primerni napisi. Gospod Luka Svetec, deželni naš poslanec, izpregovoril je v sprejem nekoliko presrčnih besed, gospica Koblarjeva pa je pozdravila došle s pesnico, ki jo je litijski poet navlaš za ta dan zapel. Zahvaljeval se je starosta dr. Ivan Tavčar z željo, „da bi se vse Slovenstvo otreslo germanizatoričnega jarma s tistim popolnim in vsestranskim vspehom, kakor se je ostudnega tega jarma otresla slovenska naša Litija!“

Po sprejemu zasedli smo prostore v gospoda Koblarja gostilni, in deloma tudi v gostilni gospoda Oblaka. Povsod bili smo izvrstno postreženi. Po tem ogledali smo si trg, ki je bil z zastavami prav obilno okinčan. Obiskali smo tudi hišo, kjer so se pobile tiste znane „šipe“, o katerih se zdaj samo toliko vé, da vitez Vesteneck — nij bil navzoč, ko so se pobijale! Pri mnogih hišnih vhodih delilo se je cvetje, s katerim so bili „Sokoli“ hipoma prepreneni, kakor travniki vzpomladi! Gospicam Šega-jevim gré v prvej vrsti zahvala za nežno to demonstracijo, ki je v nas napravljala po vsej pravici najprijetnejše utise. Pripovedovalo se nam je, da so pičili litijski nemškutarji hoteli napraviti ta dan v Šmartnem pri nemškutarskem Ravniharju svojo contra veselico. Podali so se h gospodu E—u, ki je zdaj, ko se je znanim Werhanom piča odvezela, vodja pri rudokopu, ter ga prosili, da bi jim za to popoldne odstopil godbo rudokopne družbe. Ali v svoje začudenje staknili so hladen odgovor: Für solche Zwecke gebe ich die Werksmusik nicht her! Iz tega se pač jasno vidi, koliko so se zboljšale razmere v Litiji, odkar je sapa odnesla čez mejo tiste surove elemente, ki so menili, da zastopajo nemško oliko v Litiji!

Ob devetih prišli smo v Šmartno. Prišli smo prezgodaj, ker so nas še le k deseti uri pričakovali. Tudi tu postavljen je bil slavalok, in pozdrav nam je dopadal toliko bolj, ker ga nam je govoril priprost slovenski kmet. Slava mu bodi! Pri maši peli so „Sokoli“ in pričujočemu ljudstvu je ubrano to petje vidno dopadalo. Nam pa se je petje toliko bolj primerno videlo, ker se je z njim povišala slovesnost prvega sv. obhajila, ki jo je pri ravno tej cerkveni službi obhajala šmarska mladina.

Popoldne, takoj po obedu, ki smo ga imeli na vrtu narodne izvrstne gostilne „pri Jakliču“, počastili so nas prijatelji iz Litije in odličnjaki šmarski. Prišli so mej prvimi gospod Luka Svetec, de-

kan Rus s prečastito svojo duhovščino in mnogo odličnih in pravičnih uradnikov, ki jih ima Litija zdaj v obilosti. Bog jih poživi! Oglasil se je tudi krasen venec narodnega ženstva in kdor je hotel občudovati, dana mu je bila lepa prilika! Vnelo se je živo življenje, pridno so se oglaševali naši pevci, in takoj so se pričele tudi napitnice, ki so se potem druga za drugo vrstile. Napivalo se je slovenskeje domovini; Sokolu; gospodu Luku Svetecu, zastopniku in glavnemu reprezentantu stare narodne garde; jednomu izvrstnemu uradniku; slovenskeje narodneje duhovščini; narodnemu prebivalstvu litijskega in šmarskega okraja; pričujočemu ženstvu itd. Ker mi pravi Nemcev nikdar sovražili nijsmo, ker sovražimo samo tiste falzificirane Nemce ali nemškutarje, razumno je samo ob sebi, da smo verno poslušali izvrstnega gospoda, ki je izpregovoril nemško, ter da smo pravičnemu in objektivnemu temu govoru dajali navdušeno hvalo! Z jedno besedo, vladala je harmonija, ki se niti trenutek kalila nij. K sklepu naj še objavimo poetični pozdrav litijskega pesnika, o katerem smo uže zgoraj govorili. Glasi se tako le:

Iskreli „dobro došli“ — bratje mili!

Prošli so časi, kateri morali so pesnika k vzdihu:

„Kedaj pa nam bo došla doba mila,
Da nas iz spanja bode prebudila,
Ko topla pomlad pevke po dobravi?“

Kedaj bo domoljubja ogenj sveti
Prešnil nas, da jamemo hlepiti
Po tem le, kar je v blagor očetnjavi!“

Časi pesnikovi — minuli so.

Toplo je povsod, saj mraz je vzel slovo,
Nij ledine, rahlo zemlje zre oko.
Ena reka družji nas — reka Sava
Ena mati objema naš — mati Slava.

Jasno je nad glavnim mestom Kranjske in z njim v svetlobi vsa dežela. Nij ga oblaka, ki bi nas piasil. Sokola bistro oko nij trudilo se zastoj. Radostno mu vzkliknem iz dna srca:

Stopaj v sredo našo „Sokol“,
Naš si brat, si naš ljubljeneč;
In v spominek sreče naše
Sprejmi v ljubo ta-le venec!

Domače stvari.

— (Presvetli cesar) podaril je pogorelcem v Velikem Cerovci 500 gld. podpore.

— (Gospod deželni predsednik Winkler) odpeljal se je preteklo nedeljo za nekoliko dni na Dunaj.

— (Narodno bralno društvo v Borovnici) napravi v nedeljo 16. dan t. m. narodno veselico „Narodnemu Domu“ v prid. Veselica vrši se na večer na planem pred „gostilno pod kolodvorom“ v Borovnici. — Spored: 1. Pozdrav g. predsednika Borštuka. 2. Slavnostni govor (g.

Ivan Resman). 3. Petje. 4. Loterija. 5. Domača zabava. 6. Ples. — Ob 10. uri konča se kegljanje za „Narodni Dom“ in tedaj razdele se tudi dobitki. K tej veselici uljudno vabi Odbor.

— (Iz Cerknice) se nam piše 10. junija: (Redki obiskovalec našega jezera.) Kakor pred 20 leti, obiskal je tudi letos naše jezero velik pelikan — ter se po noči glasil v bilčji s svojim tulečim glasom. Zadnjih 6 dnij ga pa nij več čuti in gotovo je zapadel onej usodi — kakor njegov prednik pred 20 leti — da je namreč obstreljen poginil v jezerskem močvirju. K.

— (Iz Žužemberka.) 28. junija t. l. imeli smo nove občinske volitve. Za župana je skoraj jednoglasno (razun 2 glasov) izvoljen občespoštovani, narodni mož, g. Karol Zavodnik, trgovec in hišni posestnik v Žužemberku. Za občinske svetovalce pa naslednji možje: Janez Hrovat, mesar in hišni posestnik v Žužemberku, Franc Waland, kovač in hišni posestnik v Žužemberku, Anton Pečjak, krčmar in hišni posestnik iz Hriba, Franc Florijančič krčmar in hišni posestnik v Žužemberku, Franc Molek hišni posestnik v Velikem Lipji, Jakob Tekavčič, hišni posestnik iz Ratja, Mihael Črček hišni posestnik v Križu in Franc Hočevnar hišni posestnik iz Lopate.

— (Sodnija v Kapli in navišje sodišče.) Pred nekoliko meseci, tedaj še nij bil izdan ministra Pražaka zadnji ukaz, čitalo se je po slovenskih listih, da je banka „Slavija“ po okrajnej del. sodnji ljubljanskeje sodniji v Kapli na Korškem poprosila, da bi izvršila neko eksekucijo. Ker je bila prošnja za eksekucijo pisana slovenski, rekla je sodnija v Kapli, da ničesar ne izvrši, ker v Kapli pri sodnji slovensčine ne umejo. Na rekurz je potem nadsodnija graška vničila ne samo slovensko eksekucijsko prošnjo, nego tudi celo poprejšnje postopanje, češ, da je bilo nično zavoljo tožbe, pisane v slovenskem jeziku. Ali najvišje sodišče je ravno kar pokončalo nadsodniško razsodbo, ukazalo sodniji v Kapli, da ima eksekucijo takoj izvršiti, ter se izreklo, da slovensko pisana tožba nij prouzročevala nikake nulitete.

— (Velik požar.) Dubica v Hrvatskeje začela je v nedeljo 9. t. m. ob polu dveh popoldne goreti. Do včeraj opoldne zgorelo je 96 hiš in 11 manjših poslopij. 594 ljudi je brez strehe in hrane.

— („Kmetski prijatelj“) bode se nazival list, katerega prva številka bode zagledala luč sveta v 16. dan t. m., tedaj ob shodu „Parteitaga“ v Celji. Urednik mu bode zagrizeni nemškutar dr. Glantschnigg odvetnik v Celji, kateri s tem podjetjem hoče namestiti nedostatek svoje klijentele. Kdo se pri naslovu „Kmetski prijatelj“ ne spomina svetopisemskih besed? „Varujte se pa lažljivih pre-rokov, kateri prihajajo k vam v ovčjih oblačilih, znotraj pa so grabljivi volčje. Po njih sadovih jih boste poznali. Beré li se s trnja grozdje in z osata

moremo odobravati. Motil si se, pa upamo, da ti tvoja zmota nij šteta v greh.

Toliko, prijatelj, tvojim manom!

Da bodo zamogli bralci soditi o ranjkega Mašeka pesniškeje nadarjenosti, podajamo jim še dve pesnici, — kakor jih je na debelo izdelala njegova domišljija in vrgla roka na obrabljeni papir.

* * *

V molitveniku nosim cvetličnih listov par,
Varujem ju kot biser z ljubeznijo vsikdar.
Prinašata bridkost mi, razburjenost srca,
A knjiga mi je draga, še bolj pa lista ta.

Nikdar ne berem v knjigi, oko mi je temno,
Rudeč je listov jeden, je drugi bel lepo,
Razločim dobro barvi in duh je meni znan,
A kadar lista gledam, vzdihujem jaz — zaman!

Ljudmila mi je bila najdražji moj zaklad,
Bliščeca kakor zora, cvetoča kot pomlad.
Ljubila sva se strastno, — a rekla si nikdar,
S poljubom sva si srce sklenila za vsikdar.

Pa kar osoda bridka prinese mi gorje:
Grajščak, nje kruti oče, ljubezen naju zve.
Ljudmile, ko to čuje, obup se polasti,
Jokaje rožo rdečo v spomin mi podeli.

Od teh dob so me trle le žalost in bridkost,
A rožca mi je bila tolažba in radost.
Poljubljaj sem jo gorko, kot devo ljubljeno,
In mnogo mnogo solzic kapalo je na njo.

Cvetica rdeča vsahne, ostane list samo,
V molitvenik ga denem s prenežno jaz skrbjo.
Pogosto iz njega molim: Bog usliši me tedaj,
Domov me nekaj sili: v nekaj srečni kraj.

Iz stárostnega stolpa doni mi zvonov glas,
Po gradu pa ponosnem tuguje vsak obraz.
Leži na črnih parah moj biser, moja last,
Cvetica kinča prsi, kjer več ne biva strast.

Cvetico belo vzamem, Ljudmilin zadnji kras,
Ker če je rdeča moja, naj imam še belo jaz.
Solzá zdaj več ne točim, vsušen je zadnji vir,
A ljubice umrle spominam se še zmír.

Cvetica bela zvane, ostane list samo,
Tega pa denem v knjigo s prenežno jaz skrbjo.
Tam tudi naj ostane, dokler mi žila gre,
Dokler smrt z mrzlo roko očes mi ne zapre.

V molitveniku nosim cvetličnih listov par,
Varujem ju kot biser z ljubeznijo vsikdar.
Prinašata bridkost mi, razburjenost srca,
A knjiga mi je draga, še bolj pa lista ta.

* * *

Rožica na trati
Žlahtno razcvetela,
Kaj da meni srce
Hipom si ogrela?

Kaj da pri pogledu
Na te srce bije,
In po licih meni
Svetla solza lije?

Dosti videl rožic
Že sem jaz na trati
Modrih, belih, krasnih
Z vetrom se igrati.

A srce je mirno,
Mirne prsi bile,
In po licih solze
Nijso meni lile.

Vem, cvetlica krasna,
Kaj me k tebi vleče.
To je naj' osoda,
To so naj' nesreče.

Vem, zakaj v pogledu
Na te, srce bije,
In po licih meni
Svetla solza lije.

Sam sem jaz na svetu
Sama ti na trati,
Sama ti mej rožam',
Sam sem jaz mej brati.

Nihče se ne zmeni
Zame siromaka:
Ti, o roža lepa,
Meni si jednaka.

Vedno v radovanji,
V obilosti živijo,
A za mé nobene
Skrbi ne gojijo.

Vsi mej sabo bratje
Smo si na tej zemlji,
A pri njih se pravi:
„Če le moreš, jemlji!“

Rožica na trati
Žlahtno razcvetela,
Vem, zakaj da srce
Hipom si ogrela.

smokve? In osat dr. Glantschnigg v Celji naj bi bil kmetski prijatelj? Naj se drapira še tako tragikomično s slovenskim jezikom, nikdo mu ne pojde na te jako neukretno nastavljen limanice. Sicer pa nemškutarji s tem Glantschniggovim izrodkom javno priznavajo potrebo slovenskega jezika pri občevanju z našim kmetom, katerega pa niti Parteitag niti ta listič premotil ne bode.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

London 11. julija. (Reuterovo poročilo iz Aleksandrije.) Denes zjutraj ob sedmih pričelo se je bombardiranje.

Carigrad 11. julija. Minister prvosednik Abdurahman odstavljen. Bivši minister predsednik Said-paša bode baje njegov naslednik. Poslanik Zjedinjenih Držav ponuja neki posredovanje glede Egipta. Maršal Fuad pri- nese v kratkem avstrijskemu cesarju veliki kor- don Intiaz-reda.

Rim 11. julija. Bivši kedive prišel je sinoč v Milan.

London 11. julija. („Standard“ dobil telegram datiran: Na krovu oklopnice „Invincible“ ob 3/4 na 8. uro zjutraj): Oklopne la- dije Aleksandra, Sultan in Superb pričele so bombardiranje. Baterije odgovorile so takoj. Krogle s početka niso dosegle ladij. Ostale ladije so se potem tudi udeležile. Ob 7 1/4 uri bil je boj kanonov splošen. Po 20 minut tra- jajočej kanonadi utihnila sta dva forta. Fort Pharos je močno poškodovan. Brodovje je ne- poškodovano.

Petrograd 11. julija. Car je ukazal, da se vojna korveta „Vitjas“ odslej imenuje „Skobeljev“.

London 11. julija. Po poročilih iz Alek- sandrije (ob 11 1/4. uri) je streljanje iz fortov slabo, brez učinka, postaje vedno slabše. Fort Pharos močno poškodovan, fort Marsa Elkanat razletel se v zrak, veliko kanonov v drugih trd- njavah demontiranih, še nobenega znamenja, da bi se udali.

Carigrad 11. julija. Said paša imeno- van ministerskim predsednikom. Okrožnica Porte naznanja zastopnikom ultimatum Seymoura po- veljniku v Aleksandriji in odgovor kediva, ki javlja, da se oblasti v Aleksandriji bombardir- ranju ne bodo stavile v bran. Porta izjavlja, da bi bombardiranje močno žalilo njene suve- renske pravice in upa, da dobi Seymour proti- povelje.

Razne vesti.

* (Smrtna dolina na otoku Java) ali kakor jo tamošnji prebivalci zovejo „Pakamaran“ bila je do zdaj jako hvaležen predmet za potovalce, ki so pripovedovali, da je ta dolina tako napolnena s trupom (Upas drevo), da vsak, kdor zaide v njo, takoj mrtev obleži in da se vsled tega nahaja v njej človeških in živalskih kostij kar na kupe. Iz potopisa dra. Otto Kuntze pa se razvidi, da so vse take in jednake pripovedke izmišljene, da je „smrtna dolina“ navadna dolina brez strupa in niti ogljeno- kisline nij zapaziti v njej. Zpet jedna grozna bajka menj.

* (V mestu Chicagi) v severnej Ameriki biva po najnovjšem številjenji 35.000 Čehov, ka- teri so nedavno našej vladi odposlali prošnjo, naj se v Chicagi nastavi avstrijski konzul, ki bode zmožen tudi češkega jezika.

Umrli so v Ljubljani:

6. julija. Neža Boc, postreščekova žena, Soteska št. 6, za jetiko.

7. julija. Jakob Jeriha, dninar, 36 let, Kravja Dolina št. 11. za jetiko. — Reza Maček, delavčeva hči, 9 mes., Kurja Vas št. 12. — Ernst Požgaj, pisarjev sin, 8 mes., Hradeckijeva Vas št. 25, za drisko.

8. julija. Jožef Pirkovič, agentov sin, 17 mes., Flo- rijanske ulice št. 35.

V bolnici.

5. julija. Jožefa Traun, užitniškega sluge hči, 15 let, za jetiko. — Franc Dubovnik, dninar, 26 let.

7. julija. Leopold Stresen, delavčev sin, 2 1/2 let, za ošpicami.

8. julija. Frančiška Altman, odgonskega sporednika hči, 2 let, za ošpicami.

Darila za „Narodni Dom“.

Prenesek	2818 gld. 80 kr.
Vesela družba narodnih prijateljev:	
Gosp. Ljubica Čuček 80 kr., Franja Ga-	
brovšek 1 gld., Mimica Ješe 1 gld., Ja-	
kobina Tršinar 1 gld., Jožica Tršinar	
5 gld., Dragica Urbančič 2 gld., Eliza	
Železnik 1 gld., Minka Železnik 1 gld.,	
vkup	12 „ 50 „
G. Josip Pleiweis, trgovec v Ljubljani za	
mesec junij in julij	10 „ — „
G. dr. Josip Račić in gospa soproga za	
mesec junij in julij	4 „ — „
G. Josip Kušar	1 „ — „
G. dr. Anton Jarec	5 „ — „
G. Fran Fortuna	5 „ — „
G. dr. Karol Bleiweis-Trsteniški za mesec	
junij	2 „ — „
G. dr. Valentin Zarnik za mesec junij .	1 „ — „
G. dr. Fran Papež	1 „ — „
G. Ivan Hribar	3 „ — „
V pisarni banke „Slavije“ nabranih . .	2 „ 10 „
Čisti dohodek kegljanja na dobitke, ki so	
ga priredili Slovenci v Litiji in njih pri-	
jatelji	257 „ 39 „
Narodnjaki v Rifenbergu:	
Gospodje: Jožef Tomšič, učitelj 1 gld.,	
Leopold Furlani, učitelj 1 gld., Neime-	
novani 40 kr., Amb. Buchberger 50 kr.,	
Amb. Poniž, nadučitelj 1 gld., Faveti,	
posestnik 50 kr., FF. 4 kr., Birsa Pe-	
ter 10 kr., Birsa 6 kr., L. V. 20 kr.,	
Franjo Furlan 15 kr., Tone Štokelj 10	
kr., F. L. 4 kr., Andrej Robič, župan	
1 gld., Jože Stibelj 40 kr., Anton Mu-	
žina 20 kr., Janez Piščanc 20 kr., And.	
Birsa 20 kr., Sever Jože 10 kr., Sever	
Miha 20 kr., Piščanc Martin 10 kr., Pe-	
čenko Anton, posestnik 1 gld., Podmej-	
nik 59 kr., Licen Ivan, posestnik 1 gld.	
1 kr., čisti dohodek čitalnične veselice	
3 gld. 65 kr., vkup	13 „ 65 „
Vkupa	3186 gld. 44 kr.

Meteorološko poročilo.

A. V Ljubljani:

Dan	Čas opa- zovanja	Stanje barometra v mm.	Tem- peratura	Ve- trovi	Nebo	Mo- krina v mm.
7. julija	Ob 7. uri	733.62 mm.	+18.0°C	brez- vetrije	jasno	0.00 mm.
	zjutraj	733.25 mm.	+24.6°C	slaboten	jasno	dežja.
	ob 2. uri	733.16 mm.	+21.0°C	jugoahod	jasno	
8. julija	Ob 7. uri	733.00 mm.	+17.6°C	slaboten	jasno	0.00 mm.
	zjutraj	731.80 mm.	+28.0°C	vzhod	jasno	dežja.
	ob 2. uri	731.98 mm.	+23.3°C	slaboten	deloma	
9. julija	Ob 7. uri	731.90 mm.	+21.4°C	slaboten	jasno	0.00 mm.
	zjutraj	730.45 mm.	+30.0°C	jugoahod	jasno	dežja.
	ob 2. uri	730.31 mm.	+24.0°C	slaboten	jasno	

B. V Avstriji sploh:

Zračni pritisk je povsod precej močno, toda tako enakomerno pal, da je znašal razloček mej maksimum in minimum samo 3 mm. Vetrovi so bili povsod precej slabotni, sploh so pa prevladovali južni in zahodni vetrovi nad severnimi in vzhodnimi. Temperatura se je povsod močno vzdignila in postala nadnormalna; razloček mej maxi- mom in minimum je znašal samo 7°C. Nebo je bilo povsod ali popolnem ali pa vsaj deloma jasno; vreme suho in sta- novitno; sem pa tja se je tudi že nagib: lo k nevihtam.

Dunajska borza

dné 11. julija.

(izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	77 gld. 10 kr
Srebrna renta	77 „ 90 „
Zlata renta	95 „ 15 „
1860 državno pesojilo	131 „ 25 „
Akcije narodne banke	826 „ — „
Kreditne akcije	324 „ — „
London	120 „ 70 „
Srebro	— „ — „
Napol.	9 „ 58 1/2 „
C. kr. cekini	5 „ 69 „
Državne marke	58 „ 95 „
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 119 „ 75 „
Državne srečke iz l. 1864	100 „ 172 „ — „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	95 „ 25 „

Tuji:

9. julija.

Pri **Slonu**: Volkman iz Egipta. — Reis z Dunaja. — Koler iz Ctlovca. — Rosen- baum z Dunaja.

Pri **Malič**: Goldmann z Dunaja. — Borstner iz Kam- nika. — Wurk z Dunaja. — pl. Obereigner iz Snežnika.

Pri **avstrijskem ce- sarji**: Daum z Dunaja. — Kenda iz Voče. — Benesch z Dunaja.

Ogrska zlata renta 6%	119	90
„ 4%	89	—
„ papirna renta 5%	87	05
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	113
Zemlj. obh. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	120	50
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	99	75
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105	50
Kreditne srečke	100 gld.	176
Rudolfove srečke	10	20
Akcije anglo-avstr. banke	120	123
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	224	50

Loterijske srečke 8. julija.

V Trstu: 34, 88, 15, 41, 80.
V Linci: 89, 15, 85, 82, 8.

V knjigarni J. GIONTINI-ja v Ljubljani

dobiva se brošura:

Pravda o slovenskem šestomeru.

Odgovor mariborskemu šestomerniku g. Janku Pajku. Cena 25 kr., po pošti 30 kr. (445—2)

Hiša se proda,

nova, s 4 sobami, z živinskim hlevom in s 470 □° obseza- jočim vrtom, na opekarskej cesti v Trnovskem predmestju št. 7. Na polovico plačila bi se nekoliko časa počakalo.

(388—9) Janez Turšič.

Potujoči

po kupčiji s šivalnimi stroji, za to sposobni, se vzprejmejo.

(442—3) Ivan Jax, v Ljubljani.

Marijinceljske kapljice za želodec,

nepresežno izvrstno zdravilo zoper vse bo- lezni v želodec,

in nepresežno zoper neslast do jedi, slabi želodec, smrčečo capo, napihne- nje, kislo podiranje, ščip- panje, katar v želodec, zgago, da se ne nareja persek in pšeno in slez, zoper zlatenico, gnjus in bljuvanje, da glava ne boli (če izvira bolečina iz želodca), zoper krč v že- lodci, preobloženje že- lodca z jedjo ali pijačo, črve, zoper bolezni na vra- niol, jetrah in zoper zlato žilo.

Glavna zaloga:

Lekar C. Brady, Kremsier, Moravsko. Jedna sklenica z navodilom, kako se rabi, stane

35 kr.

Prave ima samo: V Ljubljani: lekarna Gabriel Piccoli, na dunajski cesti; lekarna Josip Svoboda, na Prešimnem trgu. V Novem mestu: lekarna Dom. Rizzoli; lekarna Josip Bergmann. V Postojni: Anton Leban. V Go- rici: lekarna A. de Gironcoli. V Ajdovščini: lekarna Michael Guglielmo. V Celji: lekar J. Kupferschmid. V Kranju: lekar Drag. Šavnik. V Kamniku: lekar Josip Močnik. V Radov- ljici: lekar A. Roblek. V Sežani: lekar Ph. Ritschel. V Črnomlju: lekar Ivan Blažek.

Svaritev! Ker se v zadnjem času naš iz- delek posnemlje in ponareja, zato prosimo, naj se kupuje samo v zgoraj navedenih zalogah in pazi naj se osobito na ta znamenja: Prave Marijinceljske kap- ljice za želodec morajo imeti v sklenico vtisnene be- sede: Echte Mariazeller Magentropfen — Brady & Dostal — Apotheker, sklenica mora biti zapečatena z našim originalnim pečatom, na navodilu za rabo in na zavitku, na katerem je podoba Marijinceljske ma- tere božje, mora biti poleg te podobe utisneno sod- nijsko spravljenost varstveno znamenje in zavoj mora biti zapečaten z našim varstvenim zname- njem. Izdelki podobnega ali istega imena, ki ne- majo teh znakov istinitosti, naj se zavrzajo kot po- narejeni in prosimo, naj se nam taki slučajji takoj na- znani, da bodo sodnijski kaznovani izdelovalci in prodajalci. (487—44)

Tinctura Rhei composita vulgo

Franz-ova esenca.

1 steklenica 10 novcev a. v.

Ta tinktura narejena je iz rož, in je zato tako pri- ljubljena, ker je ozdravila že mnogo tisoč ljudi, kar se vidi iz pohvalnih pisem, ki jih izdelovatelj dobiva.

To zdravilo pomaga pri boleznih v želodcu in v tre- buhu, ozdravi krč in ščipanje v črevesu, prehodno in tre- bušno mrzlico, zapreje, hemoroidje, zlatenico, glavobol itd. ter je najbolje zdravilo za otroke zopet gliste. (451—1)

Naročila se proti poštnemu povzetju točno izvršujejo.